

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟ - A BIGGER SPLASH

Σκηνοθεσία: Luca Guadagnino
Σενάριο: Alain Page, David Kajganich
Ηθοποιοί: Tilda Swinton, Aurore Clément,
 Dakota Johnson, Matthias Schoenaerts,
 Ralph Fiennes.
Φωτογραφία: Γιορίκ Λεσό
Μοντάζ: Γουόλτερ Φαζάνο
Χώρα: Ιταλία, Γαλλία (Έγχρωμη)
Διάρκεια: 125΄

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:
 - Venice Film Festival 2015. Βραβεία:
 * Soundtrack Stars Award
 * Best Innovative Budget
 - Πολλές Υποψηφιότητες

Το A bigger Splash, αποτελεί μία τέλεια αισθητική εμπειρία.

Έπειτα από επέμβαση στις φωνητικές χορδές, μια ροκ τραγουδίστρια ξεκουράζεται με τον σύντροφό της σε μια απομονωμένη νησιώτικη βίλα. Ο ξαφνικός ερχομός ενός παλιού εραστή της και της νεαρής κόρης του θα ζωντανέψει επώδυνες μνήμες και θα δημιουργήσει επικίνδυνες εντάσεις.

Θρίλερ, σάτιρα, ψυχολογικό δράμα και μια ελεύθερη διασκευή της «Πισίνας» (1969) από τον μεταμοντέρνα βισκοντικό δημιουργό του «Είμαι ο Έρωτας». Ο ίδιος ο Γκουαντανίνο αναγνωρίζει επιρροές από τον Ροσελίνι, τον Σκορσέζε, τον Τζόνναθαν Ντέμι και την Πατρίσια Χάισμιθ με τον Πολ Μπούουλς. Όλες τους διαπλεκόμενες με ροκ αυθάδεια, ιταλική κομψότητα και υπερβολική φιλοδοξία, σε ένα ανοικτόμυθο, μα γοητευτικό ψυχαναλυτικό/πολιτικό/κινηματογραφόφιλο γρίφο.

Κατά την διάρκεια της καριέρας του ο Ralph Fiennes έχει αντιμετωπίσει κριτική για το γεγονός ότι είναι ένας ταλαντούχος μεν αλλά κρύος ηθοποιός. Κανείς δε μπορεί να παραπονεθεί γι' αυτό για τον ρόλο του Fiennes στο A Bigger Splash, του Luca Guadagnino. Μάλιστα ο Fiennes ποτέ στην καριέρα του δεν έχει δώσει μια τόσο ενεργητική, ζεστή και ίσως επικίνδυνη ερμηνεία, που ίσως να είναι και από τις καλύτερές του. Ο ηθοποιός παίζει έναν μουσικό παραγωγό, που παλαιότερα είχε σχέση με μία ροκ σtar (Tilda Swinton), μια σχέση γεμάτη πάθος, σεξ και ναρκωτικά. Η σχέση αυτή έχει τελειώσει και ο χαρακτήρας της Swinton βρίσκεται πλέον σε σχέση με άλλον άντρα (Matthias Schoenaerts), ενώ το νέο ζευγάρι έχει μια ήρεμη ζωή, περισσότερο ήσυχη και γεμάτη υγεία στο νέο του τεράστιο σπίτι στην Σικελία. Όταν μια μέρα ο μουσικός παραγωγός επισκέπτεται το ζευγάρι, μια έκπληξη θα αφιχθεί μαζί του, που δεν είναι άλλη από την Dakota Johnson, μια 22χρονη ξανθιά κοπέλα που είναι η χαμένη κόρη του

που την ύπαρξή της αγνοούσε μέχρι πριν ένα χρόνο. Για ένα μεγάλο μέρος της, ο Fiennes είναι η ψυχή της ταινίας. Δεν είναι ποτέ σιωπηλός, αντίθετα τον βλέπουμε να κολυμπά, να πίνει, να χορεύει και να κάνει μία αρκετά αστειά μίμηση του Mick Jagger, κυρίως όμως μιλά ασταμάτητα, την ίδια ώρα που ο χαρακτήρας της Swinton είναι την περισσότερη ώρα βουβός καθώς εκείνη αντιμετωπίζει ένα πρόβλημα στον λαιμό της – μη ξεχνάτε ότι είναι ροκ τραγουδίστρια. Πέρα βέβαια από τον Fiennes θα πρέπει να πούμε ότι και η Swinton δίνει μια υπέροχη ερμηνεία – ως συνήθως.

Το A bigger Splash, αποτελεί μία τέλεια αισθητική εμπειρία. Η ταινία στηρίζεται πολύ στις εικόνες της και το καλό μοντάζ της. Η κάμερα δεν σταματά να κινείται σε όλη την ταινία για να μας δείξει το φαγητό, τα χρώματα, την θέα, την φύση της Σικελίας. Είναι μάλιστα και μία ταινία αισθησιακή και σέξι. Ο Guadagnino δεν μας δείχνει απλά όλες αυτές τις εικόνες αλλά μας κάνει να τις νιώσουμε. Ο θεατής έχει την αίσθηση ότι περνά κι αυτός μαζί με τους πρωταγωνιστές, ένα τρελό Σαββατοκύριακο στο σπίτι ενός πλούσιου φίλου του, γεμάτο με άτομα που δεν ξέρει και δεν πολυσυμπαθεί. Ο κόσμος όμως δεν έχει σημασία, καθώς όσο μπορούμε να περάσουμε την ώρα μας κάνοντας ηλιοθεραπεία, τρώγοντας καλό φαγητό και πίνοντας καλό Ιταλικό κρασί, αγνοούμε ό,τι άλλο οι γύρω μας λένε ή κάνουν. Όσο η ταινία προχωρά όμως, το Σαββατοκύριακο μάλλον γίνεται υπερβολικά άγριο, καθώς οι χαρακτήρες αρχίζουν να αποκαλύπτουν τον εαυτό τους, με τρόπο που τελικά ένα τρελό Σαββατοκύριακο μετατρέπεται σε τρέλα.

Οι ίδιοι οι χαρακτήρες της ταινίας σε ένα άλλο μέρος και χρόνο θα ήταν πολύ δύσκολο να φτιάξουν μια ενδιαφέρουσα ταινία. Όλοι τους είναι όμορφοι, πλούσιοι, καλλιεργημένοι, είναι όμως και ανώριμοι και φέρονται με παιδικό τρόπο. Όμως όπως είπαμε όλα αυτά γίνονται με τους χαρακτήρες κάτω από τον υπέροχο ουρανό της Σικελίας, μαυρισμένους και σέξι... Ο σκηνοθέτης είναι σίγουρα καλύτερος στις εικόνες παρά στις ιδέες, καθώς όταν δεν μπορεί να λύσει κάποια κατάσταση επιστρατεύει τον σουρεαλισμό. Τις περισσότερες όμως φορές, αυτό λειτουργεί με καλό τρόπο και το μυστήριο που δίνει όλο αυτό είναι μέρος της γοητείας της ταινίας. Η ταινία είναι γεμάτη από ιδέες που όμως σε κάποιες περιπτώσεις είναι πολύ ασαφείς και φτάνουν μέχρι και έναν ολόκληρο χαρακτήρα, αυτόν της Dakota Johnson, της οποίας ο λόγος ύπαρξης δεν είναι σαφής. Η αισθητική όμως είναι τόσο καλή και έντονη που ο θεατής δεν μπορεί να νοιαστεί για στιγίδια άλλο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΤΛΑΚΑΣ

Ο Λούκα Γκουαντανίνο, δημοφιλής και στην Ελλάδα δημιουργός του «Είμαι ο Ερωτας» του 2009, διασκεύαζε ελεύθερα την «Πισίνα» του Ζακ Ντερέ, εμπνευσμένη από το μυθιστόρημα του Αλέν Παζ, δανείζεται όμως τον τίτλο του από εκείνον τον ποπ πίνακα του Ντέιβιντ Χόκνι: ένα πολυτελές, τέλειο στις ευθείες του σπίτι, τaráσσεται από τ' απόνερα μιας βουτιάς στην πισίνα.

Το φαινομενικά «τέλειο» σύμπαν τεσσάρων ηρώων, με τον ίδιο τρόπο, θα ταραχτεί από μια βουτιά στον ένοχο πόθο, στα μουσικά και στην εκδίκηση. Την ανυπέρβλητη

ομορφιά του ζευγαριού Αλέν Ντελόν - Ρόμι Σνάντερ της ταινίας του 1969, ο Γκουαντανίνο αναπληρώνει με την απίθανη, ηλιόλουστη ομορφιά του τοπίου της σικελικής Παντελερίας και με αισθητικές επιλογές στα ρούχα και στον τρόπο που αποτυπώνει τα κορμιά των ηρώων του, που θ' άξιζαν Όσκαρ στιλιζαρίσματος, αν υπήρχε.

Εκεί, σε μια βίλα στην Παντελερία, έχει αποτραβηχτεί η διασημότερη τραγουδίστρια του κόσμου, η Μάριαν Λέιν, με το σύντροφό της, Πολ, για να θεραπεύσει τις τραυματισμένες φωνητικές χορδές της. Σιωπηλή αλλά γεμάτη αντικρουόμενα συναισθήματα, υποδέχεται απρόθυμα τον τέως εραστή της και εκρηκτικό μουσικό παραγωγό, τον Χάρι, που έρχεται μαζί με την ηδυσπαστή νεαρή κόρη του, Πενέλοπι, για ν' ανατρέψει την ευαίσθητη ισορροπία του ζευγαριού και να διεκδικήσει ξανά τη Μάριαν, προσφέροντας την Πεν ως αντίτιμο. Ο Γκουαντανίνο στήνει την ταινία του με μια σκόπιμη «φλουαρία», με τρόπο χαρακτηριστικά ευρωπαϊκό, με την πίστη του καλλιτέχνη που νιώθει ότι δε χρειάζεται να είναι οικονόμος γιατί τόσο ωραία τα λέει που αξίζει να ξεδέψεις το χρόνο σου για να τον ακούσεις: κι η αλήθεια είναι πως η αισθητική φλουαρία του είναι συναρπαστική. Στο φιλμ του όλα είναι φωτογενή, λαμπερά, τραβηγμένα από εξεζητημένες γωνίες λήψης: τίποτα δεν είναι φυσικό, τίποτα αυθόρμητο κι αυτό έχει τη μαγεία του ως δείγμα ενός κινηματογραφικού τουρισμού σε τόπους που δε συνήθιζαν πια ανάμεσα στους νεότερους σκηνοθέτες.

Ειδικά, μάλιστα, όταν η ίδια η αφήγηση επικεντρώνεται σε επιτηδευμένα συναισθήματα, σε μια στημένη, καλά ελεγχόμενη απόδοση της ερωτικής κητικότητας και της ζήλειας. Αυτός είναι ο κόσμος των προνομιούχων πλουσίων που έχουν το ροκ ως παντιέρα αλλά τίποτα το αληθινό στη συμπεριφορά τους. Τα όρια των ηρώων δοκιμάζονται, η δυναμική των σχέσεων των τεσσάρων εξωθείται στα άκρα και σ' αυτό το τεντωμένο σκονίει ο Γκουαντανίνο φέρνει από τα στοιχεία του θρίλερ (τέτοις πόθος αναμφισβήτητα καλεί για μια τιμωρία), μέχρι τις μάλλον καταχρηστικές αναφορές στη σύγχρονη πολιτική σκηνή και το μεταναστευτικό.

Στον κεντρικό ρόλο η Τίλντα Σουίντον είναι μια συναρπαστική φιγούρα που παραμένει σχηματική, η Ντακότα Τζόνσον προσπαθεί πολύ ως νυμφίδιο, ο Σχούναρτς περιφέρει την ωμή δύναμη του σώματός του, αλλά είναι ο **Ρέιφ Φάινς που πραγματικά στήνει μια από τις ωραιότερες ερμηνείες της καριέρας του, τολμηρός, διονυσιακός κι επικίνδυνος.**

ΛΗΔΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

LUCA GUADAGNINO

Γεννήθηκε το 1971 στο Παλέρμο της Σικελίας.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Call Me by Your Name 2017, Suspiria 2017, A Bigger Splash 2015, Walking Stories 2013, Bertolucci on Bertolucci 2013, One Plus One 2012, Here 2012, Destinée 2012, Inconscio italiano 2011, Chronology 2010, Io sono l'amore 2009, The Love Factory #3 Pippo Delbono - Bisogna morire 2008, Part deux 2007, Melissa P. 2005, Arto Lindsay Perdoa a Beleza 2004, Cuoco contadino 2004, Lotus 2003, Mundo civilizado 2003, Tilda Swinton: The Love Factory 2002, Au revoir 2001, L'uomo risacca 2000, The Protagonists 1999, Qui 1997.